

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ВНУТРІШНІХ СПРАВ
СУМСЬКА ФІЛІЯ

Кафедра гуманітарних дисциплін

ТЕКСТ ЛЕКЦІЇ
з навчальної дисципліни «Соціологія»
обов'язкових компонент
освітньої програми першого (бакалаврського) рівня вищої освіти
262 Правоохоронна діяльність (поліцейські)
за темою 1 – «Предмет, об'єкт, методи та функції соціології»

Суми 2024

ЗАТВЕРДЖЕНО

Науково-методичною радою
Харківського національного
університету внутрішніх справ
Протокол від 14.08.2024 № 8

СХВАЛЕНО

Вченою радою Сумської філії
Харківського національного
університету внутрішніх справ
Протокол від 08.07.2024 № 8

ПОГОДЖЕНО

Секцією Науково-методичної ради
ХНУВС з гуманітарних та
соціально-економічних дисциплін
Протокол від 13.08.2024 № 7

Розглянуто на засіданні кафедри гуманітарних дисциплін Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ (протокол від
27.06.2024 № 22)

Розробник:

Доцент кафедри гуманітарних дисциплін Сумської філії Харківського
національного університету внутрішніх справ, кандидат філософських наук
Тетяна ПОНОМАРЕНКО

Рецензенти:

1. Доцент кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського
національного університету внутрішніх справ, доктор юридичних наук, доцент
Олена МАРКОВА
2. Доцент кафедри всесвітньої історії, міжнародних відносин та методики
навчання історичних дисциплін Сумського державного педагогічного
університету імені А. С. Макаренка, кандидат філософських наук, доцент
Ігор СНЕГІРЬОВ

План лекції

1. Об'єкт і предмет соціології.
2. Структура соціологічного знання.
3. Місце соціології в системі суспільних наук.
4. Функції соціології.
5. Закони та категорії соціології.
6. Основні етапи розвитку соціологічної думки.
7. Виникнення і розвиток соціології як окремої науки.
8. Основні школи і напрямки сучасної соціології.

Рекомендована література:

Основна

1. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
2. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/1_1868_64391381.pdf
3. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: https://fpk.in.ua/images/biblioteka/3FMB_Pravo/sociology_ablov.pdf
4. Історія соціології: навчальний посібник / За ред. І. П. Руценка. Х. : ТОВ «Планета-Прінт», 2017. 442 с. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/161792211.pdf>
5. Пономаренко Т. Соціологія. Курс лекцій : навч. посіб. / МВС України; Харків. нац. ун-т внутр. справ, Сум. філ. Суми : ФОП Цьома С.П., 2024. 303 с. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/handle/123456789/21564>
6. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>

Додаткова

1. Історико-теоретичний аналіз дослідницьких програм в соціології : колективна монографія / В. Резнік, В. Степаненко; за заг. ред. В. Резніка. Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 249 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/2022-istoriko-teoretichnij-analiz-doslidnickih-program.pdf>
2. Савчинський Р. Проект аналітичної соціології, або У пошуках відповіді на питання «чому»? *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2018. № 1. С. 46–64. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>
3. Сучасне суспільство, людина, право в умовах глобальних трансформацій: монографія / О. Г. Данильян, О. П. Дзьобань, С. Б. Жданенко та ін.; за ред. О. Г. Данильяна. Харків : Право, 2020. 344 с. URL: https://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/18268/1/Monokol_8.pdf
4. Черниш Н. Соціологія сьогодні: тенденції та перспективи розвитку. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2017. № 4. С. 5–21. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>

soc.com.ua/ua/edition/journal/

5. Шевченко З. В. Становлення методологічного підходу до соціальної ідентичності у феноменологічній соціології. *Мультиверсум. Філософський альманах*. 2019. Вип. 5–6. С. 50–65. URL: <http://multiversum.com.ua/index.php/journal>

6. Шелухін В. Український соціологічний інститут: фракційна політика, наука та спецслужби у становленні української соціології. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2024. № 1. С. 110–157. URL: <https://stmm.in.ua/archive/ukr/2024-1/9.pdf>

Інформаційні ресурси в Інтернеті

1. Інститут соціології НАН України. URL: <https://i-soc.com.ua/>
2. Інститут демографії і соціальних досліджень імені В. М. Птухи НАН України. URL: <http://www.idss.org.ua>
3. Інституційний репозитарій Харківського національного університету внутрішніх справ. Соціологія. Соціальна робота. URL: <http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/handle/123456789/98>
4. Науковий журнал «Соціологія: теорія, методи, маркетинг» (архів номерів). URL: <https://stmm.in.ua/archive/>
5. Соціальні виміри суспільства (збірники наукових праць). URL: <https://i-soc.com.ua/ua/edition/socialni-vimiri-suspilstva/>
6. Публікації Інституту соціології НАН України. URL: <https://i-soc.com.ua/ua/edition/publications>

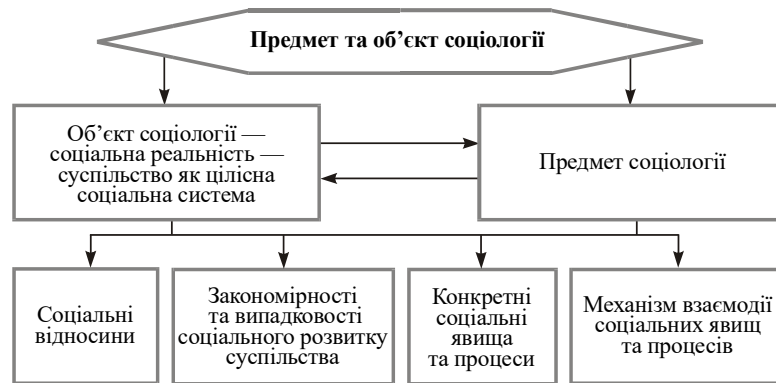
Текст лекції

1. Об'єкт і предмет соціології

Соціологія (з лат. *societas* – суспільство). Засновником соціології вважають французького вченого, філософа Огюста Конта (30 рр. XIX ст.). В даний час соціологія – одна з найбільш розвинених наук. Її методи, інструментарій беруть на озброєння інші науки про суспільство економіка, право, демографія. Серед них соціологія починає грати приблизно ту ж роль, яку виконує математика в природничих науках, так як соціологічні методи дозволяють давати точні кількісні оцінки багатьох процесів суспільного розвитку.

Соціологію можна визначити як наукове вивчення специфіки суспільства і соціальних відносин. Ця обставина вкрай важливо підкреслити ще й тому, що є економічна, політична, ідеологічна специфіка розвитку суспільства і відповідні відносини в суспільстві. В останньому виданні Вебстерівського словника соціологія визначається так: «Вивчення історії розвитку, організації і проблем сумісного життя людей як представників певних соціальних груп, спільнот».

Соціологія як наука може бути розглянута з позицій об'єкта соціології та предмета соціології.

2. Структура соціологічного знання

Під структурою соціологічного знання розуміють систему взаємопов'язаних уявлень, понять, поглядів, теорій соціальних процесів різних рівнів (чи то життєдіяльність окремих людей, соціальних груп чи суспільства в цілому). Особливістю структури соціологічного знання є те, що вона є не просто певною сукупністю (обсягом) інформації, уявлень і наукових понять про соціальні явища і процеси, а перш за все певною упорядкованою системою знань про суспільство як динамічно функціонуючий соціальний організм. Структура соціологічних уявлень і наукових знань формується в залежності від кола об'єктів, які вивчаються соціологією, глибини і широти наукових узагальнень і висновків, що здійснюються в межах соціологічних теорій на основі аналізу даних про ті або інші соціальні явища і процеси.

Основним структурним елементом соціологічної теорії знання є: знання про громадянське суспільство, систему соціальних відносин, їх зміст і механізми їх взаємодії, про суть взаємодії соціальних суб'єктів. Знання про суспільство включає, в себе розуміння законів його розвитку, уявлення про основні сфери життя суспільства і їх взаємодію.

Важливою частиною структури соціологічної науки є: знання про функціонування і розвиток окремих сфер суспільного життя, в тому числі економічної, соціальної, політичної, духовної, а також про можливості життєдіяльності і соціального самоутвердження в кожній з цих сфер особистості або соціальної групи.

Складовими структури соціологічного знання є: наукові уявлення, погляди, теорії соціальної структури суспільства, соціальний склад населення країни, діяльність існуючих у суспільстві соціальних інститутів (таких, як держава, право, релігія, наука, культура, освіта, сім'я і т. д.).

До структури соціологічного знання включаються також уявлення, погляди, теорії, які з'ясовують реальне становище різних соціальних груп суспільства в системі політичних відносин і перш за все в системі відносин влади, характеризують діяльність різних політичних партій і рухів, неформальних груп і організацій, а також життєдіяльність трудових колективів, малих груп, теорії міжособистісного спілкування і окремих особистостей.

Сучасна соціологія – це складноструктурована галузь наукового знання. Є різні підходи до трактування структури соціології. Найбільш відомим вважається підхід до визначення структури соціології,

започаткований Р. Мертоном, – сучасним американським соціологом. За його концепцією, соціологія має трирівневу структуру.

Завершуючи розгляд даного питання, зазначимо, що в літературі можна зустріти поділ соціологічного знання на фундаментальне та прикладне, та соціології на:

– *фундаментальну соціологію*, що спрямована на побудову лише теорії, методології, на подальший розвиток власне науки соціології;

– *прикладну соціологію*, спрямовану на вирішення практичних завдань, які стоять перед суспільством, і вироблення практичних рекомендацій щодо вдосконалення функціонування суспільних механізмів.

Такий поділ є досить умовним, бо будь-яке з них безпосередньо або опосередковано робить свій внесок у вирішення як наукових, так і практичних завдань. Отже, слід говорити лише про домінування в кожному окремо взятому випадку того чи іншого соціологічного знання: наукового, фундаментального або практичного (прикладного), що є підставою для його віднесення до сфери теоретичної або практичної соціології. Те саме можна сказати і про емпіричні соціологічні дослідження: вони можуть бути орієнтовані на вирішення наукових проблем (наприклад, на створення спеціальної соціологічної теорії) або практичних, пов'язаних з удосконаленням, соціальних інститутів (сім'ї, освіти, права тощо).

Широко відомим є також *підхід до структури соціології з погляду методів і рівня отриманого знання*, згідно з яким виокремлюють:

– *теоретичну соціологію*, що спрямована на вивчення сутності суспільства, закономірностей його функціонування з пріоритетним значенням класифікації, систематизації, узагальнення, абстрагування тощо;

– *емпіричну соціологію*, котра має на меті збір і накопичення фактичного матеріалу, аналіз документів, статистики, спостереження тощо.

За предметом вивчення розрізняють:

– *макросоціологію*, спрямовану на вивчення суспільства як цілісного організму чи певних його складових (увага зосереджена на дослідженні

структурних компонентів суспільства, великих соціальних груп, світових систем тощо);

– *мікросоціологію*, що спрямована на вивчення буденного життя людини в її найближчому оточенні (у центрі уваги – міжособистісні взаємодії людей із акцентом на дослідженні особливостей поведінки, мотивацій, спілкування тощо).

Мікросоціологію ще називають *інтерпретативною* (пояснювальною) або *гуманістичною* соціологією, тому що вона спрямована на вивчення життєвого світу людини, її поведінки в малих групах. Макросоціологія найтісніше пов'язана з такими науками, як: економіка, право, політологія, культурологія, а мікросоціологія - з педагогікою, психологією, лінгвістикою тощо.

3. Місце соціології в системі суспільних наук

Соціологія і філософія:

Спільне:

1. Вивчення суспільства як цілісного організму.

Відмінне:

1. У філософії – умоглядність, у соціології – конкретність.

2. У філософії застосовуються теоретичні методи, у соціології – як теоретичні, так і емпіричні.

Філософія розглядає суспільство як специфічну частину світобудови й користується іншими, більш загальними поняттями й категоріями. Вона розглядає те, як у суспільстві діють загальнофілософські закони (наприклад, основний закон філософії стосовно до суспільства розглядається як питання про співвідношення суспільного буття й суспільної свідомості).

Соціологія і історія:

Спільне:

1. Аналіз історичного процесу як єдиного цілого.

Відмінне:

1. Історія звертає увагу на унікальність подій, явищ, для соціології головне виділити повторюване, типове, закономірне в послідовності соціальних явищ, подій і процесів.

2. Історія акцентує увагу на минулому, соціологія – на сьогоденні.

Соціологія і психологія:

Спільне:

1. Вивчення й пояснення поведінки людей.

Відмінне:

1. Психологія вивчає вплив на поведінку людини індивідуальних особливостей її психіки (характеру, темпераменту, схильностей, вольових якостей), а соціологія – вплив суспільства (соціальних норм, традицій, груп, спільнот, до яких людина належить).

2. Соціологія акцентує увагу на раціональній складовій поведінки індивіда, тобто на відміну від психології соціологія не вивчає несвідоме, ірраціональне.

Соціологія й інші спеціальні науки (економіка, політологія, право та ін.). Спеціальні науки вивчають окремі сфери суспільства, окремі види відносин, соціологія ж вивчає суспільство як цілісність, як цілісний функціонуючий і соціальний організм, що розвивається, аналізує взаємодію основних сторін, підструктур суспільства, що дозволяє розкрити особливості суспільства як цілісності. Окремі явища й процеси цікавлять соціологію з погляду їхньої ролі й місця в системі суспільних відносин, у структурі єдиного функціонуючого організму.

4. Функції соціології

Першим функції соціології зафіксував О. Конт. Він же і визначив девіз науки «Знати, щоб передбачати. Передбачати, щоб могли». Різноманітність зв'язків соціології із життям суспільства, її суспільне призначення визначаються насамперед тими функціями, які вона виконує. Функції (від лат. *functio* – виконання) соціологічної науки з першого погляду ті ж, що і в інших суспільних науках, проте мають свій конкретний зміст. Основні функції соціології – теоретична, описова, інформаційна, прогностична.

Теоретична функція – це концентрація, пояснення, поповнення та збагачення існуючого соціологічного знання, розробка концепцій, теорій і категорій даної науки на основі дослідження соціальної дійсності. Збагачення наукового соціологічного знання відбувається як на основі вдосконалення теоретичної соціології, так і на базі розвитку спеціальних і галузевих соціологічних теорій, а також зв'язаних з ними досліджень емпіричної соціології.

Описова функція – систематизація, опис, нагромадження дослідницького матеріалу у вигляді аналітичних записок, різних наукових звітів, статей, книг. У них відтворюється ідеальна картина соціального об'єкту, що вивчається. На підставі одержаного матеріалу робляться практичні висновки та приймаються управлінські рішення. Ці матеріали є джерелом заміру, відліку, порівняння для

майбутніх поколінь.

Інформаційна функція – збирання, систематизація та нагромадження соціологічної інформації, одержаної у результаті проведення досліджень. Соціологічна інформація – найперспективніший вид соціальної інформації. У великих соціологічних центрах вона нагромаджується у хмарних сервісах і серверах. Її використовують не лише соціологи, а й органи управління та засоби масової комунікації.

Прогностична функція полягає у соціальному прогнозуванні. Соціологічні дослідження завершуються обґрунтуванням коротко або довгострокового прогнозів досліджуваного об'єкта. У соціологічній практиці всі функції «працюють» в єдності, пронизуючи будь-яку її ланку.

Це гносеологічні функції соціології, тобто її функції в системі наукового знання.

Виділяють також соціальні функції соціології: критична; виховна; управлінська; гуманістична; практична; інструментальна.

5. Закони та категорії соціології

Соціологія, як і інші науки, вивчаючи свій об'єкт і предмет, використовує загальнонаукові та специфічні соціальні закони.

Загальнонаукові закони та закономірності як відображення стійких, повторюваних об'єктивних зв'язків природних і суспільних процесів та явищ вивчає філософія. Насамперед це всезагальні закони: закон єдності та боротьби протилежностей; закон взаємного переходу кількісних характеристик у якісні, а якісних – у нові кількісні; закон заперечення заперечення, що об'єктивно діють і в природі, і в суспільстві.

Особливість соціології як науки полягає у тому, що соціальні зв'язки та відносини вивчаються на рівні специфічних соціальних законів і закономірностей.

ОСНОВНІ КАТЕГОРІЇ СОЦІАЛЬНИХ ЗАКОНІВ	
●	Закони, що встановлюють зв'язок між соціальними явищами
●	Закони, що фіксують причинний зв'язок між соціальними явищами та процесами
●	Закони, що констатують співіснування соціальних явищ
●	Закони, що стверджують можливість або ймовірність зв'язків між соціальними явищами
●	Закони, що обумовлюють тенденції соціального розвитку та зміни структури соціального об'єкта

Соціальні закони, закономірності та тенденції проявляються не взагалі, а в конкретній формі й за певних умов у діяльності окремої людини, соціальної групи, верстви населення.

Особа і соціальна спільність діють у конкретній обстановці, в системі певних соціальних зв'язків, в умовах суспільного життя. Дослідження, всебічний аналіз соціологією соціальних відносин, соціальних спільностей і суспільства загалом на основі знання суті і дії об'єктивних соціальних законів і закономірностей дозволяє

виявити не тільки їхні основні характеристики і тенденції соціального розвитку у різних сферах суспільства, а й виявити дисфункціональні елементи в соціальному механізмі та забезпечити їх усунення.

Соціологія вивчає, аналізує і використовує не тільки закони та закономірності, а й випадковості, як самостійний чинник соціальної еволюції таких, що самоорганізуються і самовиникають, явищ і процесів соціальної дійсності.

Річ у тім, що *діалектика*, не ігноруючи випадковість, тлумачить її як відображення в основному зовнішніх, несуттєвих, нестійких, одиничних зв'язків реальної дійсності, як одну з форм прояву необхідності. Тобто в діалектиці випадковість безумовно пов'язана з необхідністю.

Синергетика визначає випадковість у соціальному житті, у соціальній діяльності не як щось другорядне, а навпаки, як цілком сталу, характерну властивість, умову існування й розвитку самого соціального життя суспільства. Науковий підхід до аналізу випадковостей у соціальній сфері життєдіяльності суспільства, що його забезпечує синергетика, дозволяє зрозуміти саму природу соціальної самоорганізації та соціального самоуправління людини, соціальної групи, суспільства загалом.

У наш час, коли відбувається складний процес становлення нової соціальної реальності, дедалі більше використовуються нові поняття та категорії для аналізу й пояснення складних соціальних відносин, процесів і явищ.

Категорії соціології – це певна сукупність загальнонаукових і специфічних понять, що їх вона використовує в теоретичній, дослідницькій і практичній соціальній діяльності. Призначення категорій як основних понять полягає у фіксації і правильному (науковому) визначенні різних істотних властивостей соціальної реальності, а також зв'язків і відношень між властивостями процесів, які відбуваються, змін властивостей і відношень.

Основними категоріями соціології як науки та практики є такі: суспільство, соціальна група, соціальна інституція, соціальний процес, соціальні відносини, соціальна взаємодія, соціальний мотив, соціум, соціальний поділ праці, соціальний конфлікт, соціальна роль, особистість, соціальний клас, соціальна рівновага, соціальний досвід, соціальний розвиток, соціальна стратифікація, соціальний контроль, соціальна зміна, рольовий конфлікт, соціальний статус тощо.

Оволодіння категоріями соціології передбачає не тільки розуміння того конкретного, про що йдеться, а й вміння за певних конкретних умов використовувати відповідні категорії у соціологічному дослідженні і в соціальній життєдіяльності людини, у практичній роботі, а також вірно розуміння доречності, доцільності й плідності використання певних категорій у системі певних зв'язків та умов під час розв'язання тих чи інших завдань і соціальних проблем.

Таким чином, тільки глибокі знання загальнонаукових і соціальних законів та закономірностей, основних категорій і понять соціології, вміння використовувати їх у конкретних умовах під час розв'язання певних завдань і проблем забезпечують ефективну діяльність людей у процесі соціальної взаємодії.

6. Основні етапи розвитку соціологічної думки

Соціологія як специфічна самостійна галузь знань, як наука про суспільство, про соціальні відносини сформувалася пізніше багатьох суспільних наук, лише в середині XIX ст., коли в Європі склалися капіталістичні суспільні відносини, коли людина отримала певний рівень свободи і мала право розпоряджатися своєю здатністю працювати, обирати вид і форму діяльності, вступати в певні соціальні, економічні та політичні відносини з іншими людьми та соціальними групами. Однак знання про суспільство, суспільні відносини та відносини між людьми своїми коренями сягають сивої давнини.

1.Протосоціологія (з часів античності до 30-хх років XIX ст.)	На цьому етапі сформувалося 2 основних джерела соціології: 1) розвиток соціологічної теорії; 2) формування основ емпіричного знання (наукове знання, отримане за допомогою досліджень).
2.Позитивістський (30-і рр. XIX ст. – кінець XIX ст.)	1) Відбувається активний розвиток емпіричних досліджень. Соціологи: Кеттле, Бут. 2) Формується марксистська теорія. 3) Домінування натуралістичного напрямку.
3.Класичний (кінець XIX ст. – 20-і рр. XX ст.)	1) Загальносоціологічна теорія поєдналася з емпіричною соціологією. 2) Соціологія інституціоналізується.
4.Перший сучасний (20-і – 70-і рр. XX ст.)	1) Розвиток соціологічної науки – центр розвитку переміщується в США, де формуються такі школи, як: емпірична, структурний функціоналізм, феноменологічна. 2) Вдосконалюються методи соціологічних досліджень
5.Другий сучасний (70-і рр. XX ст. – поч. XXI ст.)	1) Посилення розколу соціологічної науки на теоретичну і емпіричну. 2) Розпорошення соціологічної теорії на безліч суперечливих теорій.

7. Виникнення і розвиток соціології як окремої науки

Основні ідеї західноєвропейської соціології (XIX—XX ст.)		
Автори	Країни	Основні соціологічні ідеї
Огюст Конт (1798-1857)	Франція	Засновник соціології позитивізму. «...Соціологія мусить бути точною наукою, як і природничі науки» (пояснювальна соціологія).
Карл Маркс (1818-1883)	Німеччина	Завдання полягає в тому, щоб не тільки пояснити світ, а змінити його шляхом революції.
Герберт Спенсер (1820-1903)	Великобританія	Шлях розвитку: суспільна еволюція – поступові зміни.
Еміль Дюркгейм (1858-1917)	Франція	Основне завдання соціології – ретельне вивчення соціальних фактів.
Макс Вебер (1864-1920)	Німеччина	Засновник «розуміючої» соціології, основна ідея – всезагальна раціональність.

Перша половина XIX ст. – період бурхливого промислового розвитку передових країн, що пов'язано з використанням досягнень науки й техніки, фундаментальними відкриттями практично в усіх галузях природознавства. В

той же час відбуваються складні масштабні та гострі соціально-політичні конфлікти та зміни, особливо у Франції.

На цьому фоні рельєфно виявилось серйозне відставання знань людей про самих себе та про суспільство, де вони живуть і працюють. І аналогічно тому, як вищий, на той час, рівень розвитку капіталістичних економічних відносин в Англії став сприятливою умовою для виникнення класичної політичної економії Адама Сміта та Девіда Рікардо, так і найвищий рівень соціально-політичних відносин у Франції викликав необхідність та став сприятливою основою для формування соціології як самостійної науки, засновником якої став **Огюст Конт** (1798–1857).

Огюст Конт увійшов в історію суспільної думки як засновник позитивістської філософії та позитивістської соціології, спрямованих на вивільнення науки від абстрактної філософії (метафізики) та теології. Його основні твори – «Курс позитивної філософії» та «Система позитивної політики», в яких він доводить, що кризове становище, в якому тривалий час перебували найцивілізованіші народи, допоможуть подолати лише позитивні знання, що ґрунтуються на спостереженні об'єктивних реалій та протистоять химерним, нереальним, абстрактним, релігійно-міфологічним знанням.

Новаторською стала вимога О. Конта до соціології: вивчати закони явищ, що спостерігаються, а не шукати апіорних, тобто існуючих до будь-якого досвіду, первісних, неземних причин; обґрунтовувати достовірність, істинність своїх висновків на фактах та на зв'язках, а не на філософській інтерпретації розуміння історії.

Соціологію О. Конт ділить на дві частини – соціальну статичку та соціальну динаміку. *Соціальна статика* – це, по суті, анатомія суспільства, теорія суспільного порядку, раціональна, ефективна організація суспільства, досягнення соціальної гармонії (консенсусу). Вона покликана вивчати умови панування та закони функціонування соціальних систем.

Соціальна динаміка вивчає закони розвитку соціальних систем та їх зміни. Тобто соціальна динаміка, за О. Контом, – це позитивна теорія соціального розвитку реальних явищ і процесів соціального життя суспільства, реальних соціальних систем.

Таким чином, О. Конт уперше обґрунтував необхідність наукового підходу до вивчення суспільства та можливість пізнання законів його розвитку; визначив та обґрунтував соціологію як особливу, самостійну науку про суспільство, поставив питання про організацію та проведення емпіричних досліджень у науці, окреслив загальні контури соціальної структури та основних соціальних інститутів суспільства.

Прихильник позитивістської соціологічної теорії, англійський філософ та соціолог **Герберт Спенсер** (1820–1903), вважаючи, що суспільство розвивається і як природа, і як живий організм, прагнув провести якомога більше емпіричних досліджень для підтвердження еволюційної гіпотези розвитку суспільства.

Г. Спенсер послідовно розробляв та обґрунтовував *еволюційну теорію розвитку суспільства*, намагався провести аналогію між біологічним організмом та суспільством як соціальним організмом, твердив, що безперервний розвій

суспільства дозволяє розглядати його як організм, що розвивається еволюційним шляхом від зародків невеликих мас, збільшення кількості одиниць та розширення спільностей у великі спільності, у суспільство як цілісний організм. Ніяких революцій у цьому процесі, вважав Спенсер, не потрібно.

На відміну від О. Конта, Г. Спенсер не розглядав соціальну еволюцію як прямолінійний процес, добре усвідомлюючи обмежений характер «створення нарисів емпіричної соціології» та ін. Ідеї Г. Спенсера згодом використані й далі розвинуті сучасною західною соціологією, зокрема структурним функціоналізмом Талкотта Парсонса.

Вагомий внесок у розвиток соціологічної думки зробили німецькі філософи та соціологи **К. Маркс** (1818–1883) та **Ф. Енгельс** (1820–1895), які прагнули по-новому осмислити майже всі соціальні науки. Зміст, місце та роль соціології марксизму в теорії соціальної думки визначаються такими основними концептуальними положеннями та висновками: сутність та функціонування суспільства, свідомість та поведінка людей у суспільстві зумовлюються реально існуючим способом виробництва; розвиток суспільства визначається об'єктивними всезагальними та специфічними законами; у класовому суспільстві існують антагоністичні суперечності, які спричиняються до гострої класової боротьби; у класовому суспільстві може панувати або диктатура буржуазії, або диктатура пролетаріату, а класова боротьба, безумовно, веде до диктатури пролетаріату; зміна соціально-політичного устрою можлива лише революційним шляхом.

Водночас К. Маркс та Ф. Енгельс одними з перших почали використовувати емпіричні соціологічні дослідження.

Треба зазначити, що марксизм розглядає ідеї в комплексі соціально-культурних цінностей суспільного розвитку, що існували тоді в реальному житті суспільства. Тому неправомірно ототожнювати погляди К. Маркса та Ф. Енгельса з лєнінізмом, троцькізмом, сталінізмом, марксизмом тощо. Однак слід чітко визначити й аналізувати категоричні помилки марксизму, його висновки про абсолютність класової боротьби, неминучість диктатури, роль насильства, які не підтвердились історичним розвитком і призвели до великих втрат у багатьох країнах світу.

Засновником нової французької соціологічної школи став соціолог і філософ **Еміль Дюркгайм** (1858–1917). Його численні праці впливали й продовжують впливати на розвиток соціологічної думки.

Особливо вагомий внесок Е. Дюркгайм зробив у розуміння проблеми предмета та методу соціології як самостійної науки з позицій *структурного функціоналізму*, основною суттю якого є висновок про те, що структура суспільства – це сукупність фактів у їх функціональній взаємодії та взаємозалежності. Соціальні факти (соціологізми) існують, за Е. Дюркгаймом, поза людиною та впливають на людину примусово. Головна особливість методу Е. Дюркгайма – з'ясувати соціальне соціальним – полягає у тому, що цінності та ідеї втілюються в соціальні норми й стають важелями соціальної регуляції.

Е. Дюркгайм сформулював концепцію еволюційного розвитку суспільства від механічної до органічної солідарності. Він твердив, що в традиційних

суспільствах існує лише механічна солідарність на основі подібності індивідів, одноманітності виконуваних ними функцій. У суспільствах, де поділ праці набирає різноманітних форм, кожен індивід починає здійснювати спеціальну функцію, формується новий тип солідарності. Таке суспільство нагадує організм з його різноманітними органами, що відіграють певну своєрідну роль у його межах, організм, де формується органічна солідарність людини зі своїми духовними та моральними цінностями. Соціологія не сприяє пом'якшенню або навіть зняттю конфліктів.

На якісно новий рівень соціологія як наука підноситься в кінці XIX – на початку XX ст. завдяки розробці німецьким соціологом **Максом Вебером** (1864–1920) *концепції «розуміючої соціології» та теорії «соціальних дій»*.

Головна ідея соціології М. Вебера – обґрунтування можливості максимально раціональної поведінки, що виявляється у всіх сферах взаємодії людей. Методологічні принципи соціології М. Вебера пов'язані з іншими теоретичними системами, характерними для суспільствознавства, – позитивізмом О. Конта та Е. Дюркгайма, соціологією марксизму та ін. М. Вебер розглядав цінності як вираження загальних установок певного періоду розвитку суспільства, тому вони, як інструменти розуміння явищ, процесів, людського суспільства в цілому та поведінки окремих його членів, визначаються характером історичної епохи, накреслюючи спільну лінію прогресу цивілізації. Щоб з'ясувати справжні причинні зв'язки явищ у суспільстві та дати осмислене тлумачення людської поведінки, доцільно сконструювати недійсне — запозичені з емпіричної реальності *ідеально-типові конструкції*, які виражають те, що є характерним для багатьох суспільних явищ. Такий ідеальний тип розглядається М. Вебером як засіб, що дозволяє розкрити загальні правила подій.

Ідеальний тип як методологічний засіб, на думку М. Вебера, дозволяє: сконструювати явище або людські дії такими, якими б вони були в ідеальних умовах; розглядати явище або дію незалежно від локальних умов.

Соціологія є «розуміючою» наукою, оскільки вивчає поведінку особи, вкладаючи в свої дії певний сенс. Дії людини набувають характеру соціальної дії, якщо в ній присутні два моменти: суб'єктивна мотивація індивіда та його орієнтація на інших.

Таким чином, М. Вебер обґрунтував необхідність, умови та можливості максимально раціональної поведінки соціальних суб'єктів, що проявляється у всіх сферах взаємовідносин людей. Саме цими висновками М. Вебер немовби завершує важливий етап становлення та розвитку соціології як науки в країнах Західної Європи в XIX – на початку XX ст.

8. Основні школи і напрямки сучасної соціології

Основні наукові розробки американських соціологів		
Система, її автор	Період розробки	Основна ідея концепції
Система Тейлора Ф. Тейлор (1856–1915)	Рубіж XIX–XX ст.	Для підвищення ефективності виробництва необхідні: – раціоналізація управління;

		<ul style="list-style-type: none"> – наукова організація праці; – диференційоване матеріальне стимулювання.
Теорія людських відносин <i>Е. Мейо</i> (1880–1949)	Рубіж 20–30-х років XX ст.	<p>Необхідні не тільки матеріальні, а й психологічні стимули:</p> <ul style="list-style-type: none"> – сприятливий моральний клімат; – урахування інтересів робітника; – задоволеність працею.
Теорія ієрархії потреб <i>А. Маслоу</i> (1908–1970)	Середина XX ст.	При задоволенні різноманітних потреб людей існує певна черговість (ієрархія) потреб, поведінка індивіда в кожний даний момент визначається найбільш важливою потребою.
Структурний функціоналізм <i>Т. Парсонс</i> (1902–1979)	Середина XX ст.	<p>Соціальна система – це система дій дійових осіб:</p> <ul style="list-style-type: none"> – соціальна дія можлива тільки за наявності іншої дійової особи; – взаємна орієнтація дійових осіб на ґрунті спільних цінностей; – соціальна система діє тоді, коли відбувається певна диференціація соціальних ролей.
Біхевіоризм <i>Дж. Уотсон</i> (1878–1958)	Кінець XIX–XX ст.	Поведінка людини будується за схемою «стимул – реакція»: змінюючи стимул, можна задавати певні реакції, управляти поведінкою людей, підтримувати гармонію у суспільстві.